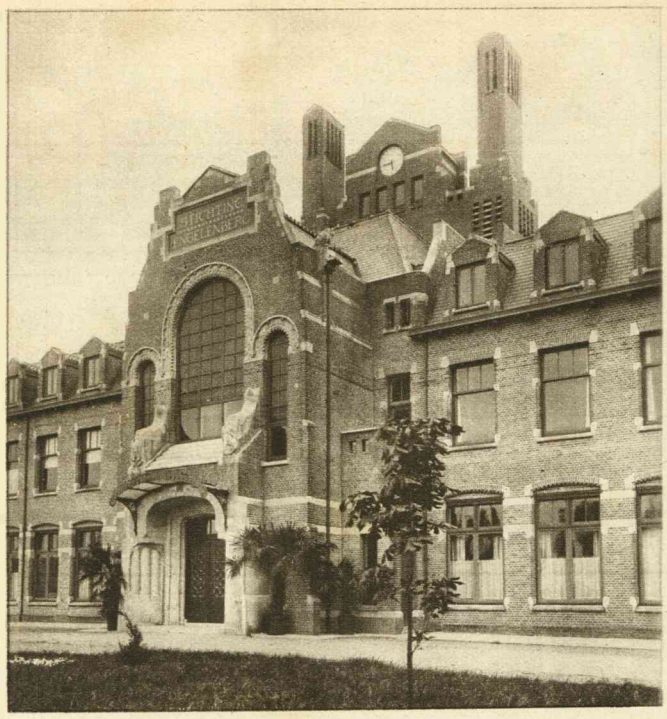

DE STICHTING „ENGELENBERG" TE KAMPEN GEOPEND.

Verleden week werd te Kampen een nieuw Ziekenhuis, de stichting „Engelenberg", plechtig geopend. Verschillende plaatselijke en militaire autoriteiten waren aanwezig. We geven hier, *links:* Het fraaie gebouw, ontworpen door den architect Kromhout; *rechts:* Groep van genoodigden en officieele personen. *(V.F.B.)*

van het geroutineerde brein voegde hij er nog 'n acht bij, . . . toen nog 'n zes. . . . . toen nog 'n drie . . . . Hij haalde diep adem. Behoedzaam, voetje voor voetje, vorderde hij, en als een jongleur zoo hield hij de heele pyramide van cijfers in evenwicht. Hij duizelde van zijn onovertrefbare ervarenheid ; zijn bejaarde hersens vierden onder de schamele verfomfaaide schedelbeharing een wilde reken-orgie, een tuimelende bacchanalie van cijfers, en in de duisternis zwol van rechtmatige fierheid zijn borst, gelijk een ballon, waarin het gas gepompt wordt. De geheele optelling was gelukt. En hij begon met een andere, thans aan de creditzijde, en wederom groeiden de cijfers aan als een broze pyramide van vaatwerk, die bijna topzwaar werd ; hij was echter nog niet halverwege ter hoogte van die van daareven of met één snellen schok zakte de heele stapel weg, en was . . . . verloren. Hij duizelde van het plotseling verbreken van het evenwicht in zijn hersens, maar meer nog van den verlammenden inval, die deze storing bewerkt had : de inval, zoo bloedig onteerend, zoo walglijk verschrikkelijk, dat hij gelijk een doode in het duistere bed verstijfd neerlag. Die inval was : ik heb vanavond de brandkast vergeten te sluiten...

De man viel in één seconde vele ponden af, van het mateloos zweeten. Zijn sluike haren rezen in het donker te bergen, tot een afschuwelijke kuif ; zijn oogen knipperden of ze in de felle zon hadden gekeken ; zijn mond opende en sloot zich voortdurend, alsof hij onzichtbare maar reusachtige porties eten verzwolg, en het was goed dat hij lag, want zijn bibberende beenen hadden hem anders vermoedelijk in een vrij wat ongeriefelijker houding doen neerstorten.

Daar lag hij dus. Buiten kennis was hij niet, maar erbinnen al evenmin. Dood was hij niet, maar eigenlijk ook niet volkomen levend. Juist in zoover was hij levend, dat hij om zijn lot in al deszelfs gruwelijkheid kon lijden ; juist zooveel overleden, dat hij naar geest en lichaam volledig was gehandicapt, en machteloos om een reddingspoging te wagen.

Na een poosje kwam hij tot zichzelven, betrekkelijk dan, want zoo op iemand dan was op dezen boekhouder De Genestet's vers van toepassing : „Kom tot u zelve, zei ik tot iemand, maar hij kon niet ; hij was niemand."

Bevend richtte hij zich overeind, stapte het bed uit, begon zich snel, zij het ook met sidderende, onzekere handen te kleeden. Daarna kamde hij zijn poovere haren. En dermate bleek hij verward, dat hij zoowaar om zijn ontbijt vragen wilde. Maar nog intijds bezwoer hij dit anachronisme, en ijlde de straat op.

Daar rende hij als een kogel voort, en gelijk een kogel trof hij een dame in de volle borst, wat, naar men later vernam, deze dame een slepende zenuwziekte bezorgde. Zonder het onheil, dat hij aanrichtte, te bemerken, ijlde hij voort, nu en dan in aanraking komende met weinig elastische voorwerpen als stationneerende auto's, onderpuien van huizen, brug-leuningen, boomen en zoo al meer. Een lantaarnpaal, die van geen wijken wist, onderbrak definitief zijn vaart, en kreunend strompelde de doodelijk vermoeide stakkerd nu voort. Zijn hersens, door routine, gelijk we reeds zagen, dermate aangekomen, dat hij er heele kolommen en zonder een fout mee optellen kon, bleken thans geheel in verval. Geen getal, nauwelijks van vier, vijf cijfers, zou hij er nu in kunnen vasthouden, verlamd als hun techniek daar nu neerlag. Trouwens wat viel er in dit heilloos uur van zijn leventje nog te rekenen ? Hij was verloren, onherroepelijk verloren, tenzij het blijken mocht, dat hij zich daareven vergist had, en de brandkast wel degelijk door hem was gesloten. Deze hoop was echter zoo luttel, zoo op end'op flauw, dat ze nauwelijks een merkbaar lichtstraaltje wierp in het pikdonker van zijn zieltje.

Gaandeweg ging hij al weder sneller loopen, tot hij eindelijk in een toestand van algeheele uitputting voor het perceel arriveerde, waar zijn onzekerheid zou worden verkeerd in zekerheid, — de zekerheid, dat hij een weerzinwekkende stoffel was ? Ondanks zijn routine, een stoffel ? Ondanks zijn gouden remontoir een stoffel ? Ondanks zijn leven van nauwgezette plichtmatigheid een stoffel ? . . . . .

TENTOONSTELLING ONAFHANKELIJKEN.

De plechtige opening van de tentoonstelling der Onafhankelijken in het Gebouw aan den Amstelveenschen weg te Amsterdam. Onze foto geeft een groep der aanwezigen, onder wie vele bekende kunstenaars en autoriteiten. In het midden (met papier in de hand) de heer M. de Groot, voorzitter der Vereeniging. Naast dezen generaal Ophorst. *(V.F.B.)*

EEN NOODLANDING ONDER TYPISCHE OMSTANDIGHEDEN.

Verleden week moest luit. Van Wulfften Palthe, die met den luit.-waarnemer Maris een vliegtocht deed met het toestel „L. A. 12", een noodlanding maken achter het fort Wieringerschans, waar Duitsche officieren geïnterneerd zijn. Het typische van het geval is, dat het vliegtuig een geïnterneerde machine is van Duitsche afkomst en dat de Duitsche luit. Fehrmann het toestel in de lucht als het zijne herkende en de noodlanding zag maken. Onze foto geeft v.l.n.r. luit.-vliegenier Van Wulfften Palthe, luit. Fehrmann en den luit.-waarnemer Maris. De machine is op onze afbeelding reeds weder gedeeltelijk gemonteerd.

EEN AUTO-ONGEVAL IN HET LEGER.

Vrijdagmorgen sloeg tijdens een inspectietocht door Noord-Holland een in volle vaart zijnde auto om. De inzittenden bleven ongedeerd, wat een wonder heeten mag, als men ziet welk een buiteling de wagen gemaakt heeft. *(V.F.B.)*